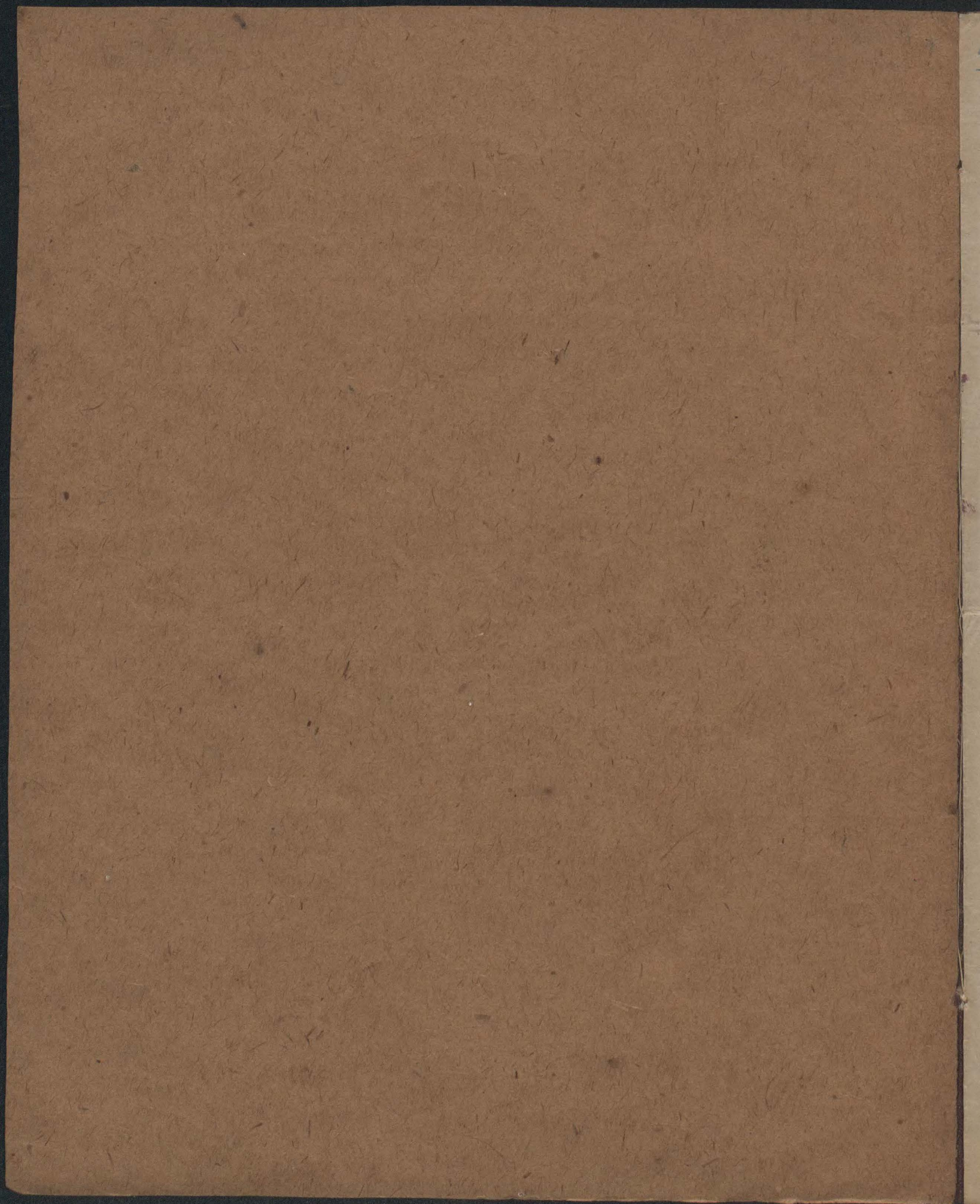

N. Juv. 4803. III

III

1871.

Wspomnienie o Kownie.

N. Inv. 4803.

4803

Z Paterna, z cudzej wrodzonej strony
 Znowu do Kowna, z dniem urodziny,
 Mijam obrazem, jak z błyskawicy,
 Kungsa niegdys dawnej stolicy!
 Nie jest to, żaden widok uroczy
 Coby wraz z duszą czarował oczy.
 Małe powiatu miasto odwiecznie
 W konicy gubernstwie, już ostatecznie.
 Wyrosło przedo kamienicami
 Co wystawiają, żydzi tłumami.
 Bulwary świeże, fontana bije,
 Porzycia tutaj, dawniej wesole,
 Wygląda teraz, pusta, do koła
 Mojeusza plemię, wśródzie się wije.
 Czasami jasis antyki w milczeniu
 I powisła głowa, na swym ramieniu,
 Siedzac na grzędzie, swego ogrodu
 Wspomina dzieje, swojego gradu.
 Bo czasy jeszcze, tak niedawne
 Lnojomi ludzie, przis w tonie ziemi!
 Lez blyszcz, Niemen i Wilgi lica
 Tak jak nad grobem, w biele Dziewica,
 I tenże kieszyc w obłokach bładz,
 Robi po murach, swa promienoz.
 Zmudno wysluzic Kowna prozator,
 A lepiej wspomniec, kilka pamiatok!
 Byly bogate kupcowi kantory,
 Tu pruskie batow, tak resztatne wzory,
 I rozpisnym rzelem, Niemenem lataja
 I polskie zboza w morza spławiaja.
 I gdzie Baltyka, szczerce burztyny
 I gdzie za Sylia, az pod Gumbiny,
 Stychai Syalent Litwy bezwabny
 I maszt wiciny, szczybie niezwabny.
 Byly teri stawne, Kowieniskie miady,
 Ich nie handlowai i na wgrzywa,
 Dziel ich slat ledwie przeszo jak masa,
 Zyd chyba sprzedu, potle cygara!
 Zyd fryrowany, w idzie mtsziana,
 I w krenolinie co jak altana,
 Zydowica z mezem, istne barony
 Arystokracy prowadz, tony!
 Bywatu w Kownie, byly przed laty
 Stare nalewici, sejmie znai caty,
 Wiszniowici stawne, bo z antedaty,
 Lipcow i piwa, oboty nie maty!
 Stawne teri tutaj, byly i ul,
 I stare lipy, na ich poiarcie,
 W zielonych lasach, peine pszczot ul,
 Po brzegach Nienna, gdzie Kamen Dule!
 W sadach cudrowici i sapiezanski
 I jabotka stodkie, oliwne, biale,
 Na woswoi do Ziarnica przezroze caly,
 Gajow wiszniowych, szkarlatne wianki!
 Pocta pisze, ze Wilgia ptynie
 W pieknej, czarownej, Kowna dolinie. A tulipanow =

A tulipanów, nawyższą roztęga
= W murawach leżą, daleko sięga!
Tak tu bywały, nie widział, różę
Centifolję, miano jej stęży.
Obrazom świętym, warta był w Jarze,
Ja ubierał, nasze ottarze!
Teraz już tego, nie widza, wery
Tutaj sam klimat, ciężko pierś tłoczy!
Cała się bardzo, zmienita strona
Róża nie taka, tak ulubiona!
Czasem jak w chmurach, w myśli natłoku,
Gwiżdżka wspomnienia, sni się w obłoku,
Wspominam Koscisz, gdzie Tranenduty
Klasztor w Połajsciu, cudnej struktury,
Klasztor pustynny, swojej reguły!
Pac dobra nadał, wystawił mury!
Choćby Król Prusów, na swoim grobie
Taciej pamiątki, nie dał po sobie!
Bozactwo, pędził, wery tu mroczy
Samej pustyni, w dzień tu wroczy,
Perta, koralem, bityszera, ottarze
W sądach i kłombach, tu ermitaż!
Przepradło uszytko, w toniach przeszłości
Pacusi wyży, Pacowskie koscie!
I całą przeszłość, znika jak we snie
Lepiej wesole, jak był boleśnie!
Wiele myśla, skoce, za Niemem w smuci
Tak spacer trawa, wiankiem zielonym,
Trzeba coś zmyślić, choć obraz stęży
Opowiadaćanie zrobić barwionem!
Królestwo Polskie, dynastja Piasta,
Warszawa robi, ładne trzewiki,
Amazna jest kawa polska i ciasta,
Dodaj tu moce, do mej, dyktaryki!
Ot Aleksota! - Wesolow świeci
Tu strona góra, ciągnie ramiona,
Echo dwa razy, w powietrzu skona
Nim w stop góry, do Niemna wleci.
Widaj jak Wilgia do Niemna wpada
Tak Polska z Litwą, ginie, przepada!
Dalej na prawo, wznosi się góra
Napolioniska góra nazwana,
Tu armja Francji, jak czarna chmura
Poniosta z sobą, wojen tyrana!
Przez ziemską nicosi, żywot tu tarczy,
Niew Boże sądy, isto wytlomaczy!
Jest inne życie, był Bóg i bżdzie,
Napoleon tylko, Boskie narzędzie!
Dziś Jego stawy, mija znaczenie
Choć Genjusz ciska, w dziejach promienie!
Jeszcze o Kownie, dodał wypada
Lech ma legenda, z susów się składa,
Ja jeszcze

==

Ja jeszcze w mieście od wieków szereg
Najstarsze w całym Kownie pamiątki!
O jeszcze patrze, Wilgi w ocy
Zwaliska Zamku, co wieści tłoczy.
Ludowa braba, Dziwienki tony
Miemi bydi zamięm, Królowej Bony!
Ale historia, lepiej wspomina
Ze to Witolda, zamien, ruina.
Spij ty Fenicie, w wieków popiele
Bez ciebie, bredni w historii wiele!
Ale są jeszcze, starsze pamiątki
Perkuna nigdyś świątyni szereg!
Witold najpierwej, w Kowno sprowadził
Kacjon Franciszka, tu go osadził.
Nad samym Niemnem kosiół wystawił
Perkuna w stronie, jak był, zostawił!
Różne bajeczne, jakies tam były
I tych bożyszczów, litewskie myty!
Widziatem jeszcze, tu malowane
Dy by czy węż, twarzą odziane!
Brzydkie obrazy, pogańska wiara
Lepiej żydowskie kurzyć cygara!
Mickiewia pisał: z dymem cygara
Lecą frasunki, i wszystko mara!
Dolina w Kownie, jest Mickiewicza!
Tu wszystko cudnie, cała przyroda,
W pięknej dolinie, i z jej oblicza
On tu wymarzył, twarz Wallenroda!
A teraz pusta, wianki drzew ścięte
Łaci, quici, wyszłe, ssunęte!
Ruczajki szemrze, edzie przesiadywał
Cierstupa zwany - tu on zwotywał
Wszystkie Rusaki, tej cudnej błoni
Dostają przestół, i wiekowej toni!
Plasaty bosy i bity w stronie,
I płoty wianki na jego stronie!
Milera stowiki w całej dąbrowie
Miejscu oddały, puhaerom, sowie.
Swiszery maszy na i dymem białe
Kielarna droga, do Wilna się wije!
Na tej już smutnej teraz dolinie
Wzrobie i pamięci Poety reinie!
To był od rannej, wieczornej rosy
Zda się, try swoje białe, z Niebiosy,
Zda się, re ptacza, jak Dziewy Litwy
Ze zale w Niebo, sła, czy modlitwy!
Cierstupa woda, wiatr tatuso spije,
Lez Laur Poety, wieki przeryje!!!

Kowno - 1871. Czerwiec.

Konstanty Dobrowolpi

Przytany mi wicez z Kenna - K. Dubrawski par, lat temu
umart - wicez jow vras den pisonz malarionu mi, oz jow pagu -
roni - ten Dubrawski ukladit w Kenna za wariatu - przyta-
ny ten wicez do miu du lex - i hardo wicez oddzi den -
mijroni tam - oddzi ten wam den wicez Kachyroni Jarepi
jow pamijka. po bi idnyu co crujm mile usz, krozi ukadi
oz wariatu - Wen Adan den Soltan

11107

